

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7680/2021
09.12.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., коју по пуномоћју заступа Миле Петковић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога по пуномоћју заступа Марија Будић Траиловић, адвокат из ..., ради издржавања, одлучујући о ревизији тужиље, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 350/21 од 02.09.2021. године, у седници одржаној дана 09.12.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж2 350/21 од 02.09.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бору П2 73/21 од 17.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражено да се тужени обавезе да тужиљи исплати износе од по 12.000,00 динара месечно за период од ... године до 19. априла 2021. године по основу стицања без основа (издатак за другог), са законском затезном каматом. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 34.500,00 динара, са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж2 350/21 од 02.09.2021. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Бору П2 73/21 од 17.06.2021. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је поднео одговор на ревизију, захтевајући накнаду трошкова састава овог одговора.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 55/14) Врховни касациони суд је нашао да нема места примени члана 404. ЗПП, јер је ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. став 2. ЗПП, али да није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се ревизија може изјавити применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, странке су биле у емотивној вези, а потом и у ванбрачној заједници од 2007. године до фебруара 2008. године која је престала непосредно пре рођења заједничке ћерке ВВ. Малолетна ВВ рођена је ... године у ... . У матичну књигу рођених није било уписано име оца. Током маја месеца 2021. године тужени је признао малолетну ВВ за своје дете, с тим што није доприносио њеном издржавању. Тужилца је све своје обавезе, па и обавезу издржавања према малолетној ћерки савесно извршавала, фактички се изложивши трошковима у наведеном периоду.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, закључивши да тужбени захтев није основан.

Према члану 165. став 1. Породичног закона лице које је фактички давало издржавање, а није имало правну обавезу, има право на накнаду за учињено издржавање од лица које је било дужно да даје издржавање. Смисао правила из члана 165. став 1. Породичног закона је да се право на регрес омогући трећем лицу које фактички плаћа издржавање иако нема ту законску обавезу, због чега се право на регрес из ове законске одредбе не односи на родитеље. Родитељи су лица која имају правну обавезу издржавања према својој малолетној деци, јер су на основу чланова 73. и 154. став 1. истог закона, дужни да их издржавају и не спадају у круг лица, која према наведеној законској одредби имају право на накнаду за већ дато издржавање, а то значи ни према другом родитељу који у томе није учествовао или то није учинио у довољној мери. То значи да и у ситуацији када се ради о захтеву за накнаду за већ дато издржавање родитеља који има законску обавезу издржавања детета према другом родитељу који у томе није учествовао, као што је случај у конкретном, не постоје услови за досуђење регресног потраживања према цитираној законској одредби.

Стога, тужилац не спада у круг лица која имају право на накнаду за већ дато издржавање (право на регрес) у смислу члана 165. став 1. Породичног закона, јер је у утуженом периоду имао правну обавезу издржавања и то на основу чланова 68., 73. и 154. Породичног закона, нити сагласно циљу законске одредбе то право може истицати према туженом као другом родитељу који није учествовао у издржавању свог детета.

Како тужилац нема права на накнаду за већ дато издржавање (право на регрес), према тужиоцу по основу правила из Породичног закона, он то право не може остварити ни по правилу стицања без основа (члан 210. – 218. Закона о облигационим односима), јер је специјални закон (Породични закон) у потпуности уредио ову област.

Из наведених разлога на основу члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Применом члана 165. става 1. у вези члана 154. ЗПП, Врховни касацини суд је одбио захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију, јер то нису трошкови потребни за вођење ове парнице.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић